

Пейо Яворов

Чудак

На морски бряг съм го съзирал –
Разсеян гледа в далнината,
В полето пак съм го намирал –
Навел замислено главата, –
И вред. А Бог знай де запътен,
Той плахо мята поглед мътен,
С усмивка странна и зловеща,
Странящ от всяка хорска среща.

Светът безпътни не обича –
И всеки го по длъжност мрази;
И всеки се от него пази,
Но луд го никой не нарича.

Изпити, хлътнали страните,
По мрачен лоб черти дълбоки,
Това са, явно е, следите
На изпитания жестоки;
Но вечно сам в тълпата шумна,
Любов ли някаква безумна,
Безумна някаква ли злоба,
Нещастник, носи той към гроба?

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев
Набиране: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7060>]